

1

Lumikki je probudio pogled. Pogled ispunjen toplinom. Vrelinom koja joj je žarila kožu i misli. Lumikki je te oči poznavala jednako dobro kao i svoje. Svijetloplave oči nijanse leda i vode, neba i svjetlosti. Oči su se trenutno smješkale, iako su je promatrale mirno i nepokolebljivo. Ruka joj je pomilovala kosu pa se preko obraza nježno spustila do njezina vrata. Lumikki je osjetila nalet žudnje, prvo u trbuhu, pa niže. Toliko ju je snažno obuzela da nije znala je li vrtoglavo dobra ili je mučna. U trenu je bila spremna. Blaze joj je mogao raditi što je htio. Bila je spremna na sve, apsolutno sve. Vjerovala je Blazeu i znala je da će joj sve što on učini pružiti potpuni užitak. Osjećali su se dobro jedno uz drugo jer su jedno drugome željeli samo najbolje. Nisu pristajali na manje od toga.

Blaze joj je lagano dodirivao vrat i nastavio je promatrati. Lumikki je osjetila kako pulsira od želje. Ubrzano je disala. Bilo joj je nabijalo ispod Blazeovih prstiju. On se prignuo, okrznuo njezine usne svojim, draškao je prelazeći joj jezikom preko donje usne prije nego što je stvarno poljubi. Lumikki se morala suzdržavati da ga ne zgrabi s obje ruke i požudno upije njegove usne. Konačno je nježno spustio usne na Lumikkine i počeo je ljubiti, neodoljivo kao i uvijek. Da se mogla oglasiti, Lumikki bi zastenjala. Zaklopila je oči i prepustila se bez zadržke.

Odjednom se poljubac promijenio i postao mekši, nježniji, oprezniji. Više je nije ljubio Blaze. Lumikki je otvorila oči, a osoba koja ju je ljubila malo se povukla. Lumikki ga je pogledala u oči.

Smeđe, simpatične, sretne oči.

Sampsine oči.

»Dobro jutro, Trnoružice«, rekao je Sampsu i sagnuo se kako bi je opet poljubio.

»Koliko je ta fora sad već stara?« promrmljala je Lumikki i protegnula utrnule ruke.

»Barem stotinu godina.«

Sampsin smijeh vibrirao je na Lumikkinu vratu. Golicao ju je. Prijao joj je.

»Zapravo je starija od toga. Perrault je svoju verziju napisao u sedamnaestom stoljeću, a braća Grimm u devetnaestom. Ali priča se pripovijedala davno prije toga. Jesi li znao da u jednoj od ranijih

verzija princ Trnoružicu uopće nije probudio nježnim poljupcem? Silovao ju je. A čak je ni to nije probudilo sve dok nije rodila blizance koji...«

Sampsas je zavukao ruku ispod prekrivača i milovao Lumikkina bedra polako se krećući prema njezinim preponama. Lumikki je postalo teže govoriti. Još je uvijek osjećala žudnju koju je probudio san.

»Sačuvaj predavanje za školu«, šapnuo je Sampsas pa je strastvenije poljubio.

Lumikki je prestala razmišljati o svemu osim o Sampsasim usnama i prstima. Nije imala razloga da razmišlja o bilo čemu – ili bilo kome – drugom.

Sjedeći za kuhinjskim stolom, Lumikki je promatrala Sampsasina leđa dok joj je kuhao *espresso* u kafetijeri, a sebi grijao vodu za kakao na drugom plameniku. Imao je lijepo definirana leđa koja su ulijevala sigurnost. Karirani donji dio pidžame od flanela visio mu je dovoljno nisko na bokovima da otkrije dvije udubine između stražnjice i leđa. Lumikki je odolijevala želji da mu priđe i u njih utisne palčeve.

Sampsasina tamnosmeđa kosa bila je razbarušena i pjevušio je pjesmu koju je uvježbavao s bendom. Svirali su moderni folk, a Sampsas je bio violinist i glavni vokal grupe. Lumikki ih je čula nekoliko puta na školskim priredbama. To nije bio njezin tip muzike, ali bili su brzi, veseli i živahni. Bilo je očito da su dobri u tom žanru.

Bio je rani prosinac i susnježica je udarala po kuhinjskom prozoru. Lumikki je podigla noge na stolicu, ovila ruke oko njih i položila glavu na koljena. U kojem je trenutku postalo savršeno normalno da kuhinjom njezine patetične garsonijere svakog jutra ordinira slatki, napola gol dečko?

Valjda je sve počelo na početku zimskog polugodišta, sredinom kolovoza. Možda ne odmah na početku, jer su prvih dana svi u školi htjeli s Lumikki razgovarati o požaru u kući u Pragu i tome kako je spasila članove kulta koji su u njoj željeli počiniti samoubojstvo. Kako je to biti junak? Kako je to biti slavan? Kakav je osjećaj vidjeti svoju sliku u svim časopisima? Naravno da su finski mediji popratili priču i gotovo su sve novine tražile intervju s Lumikki kad se vratila kući. Ali odbila ih je.

Na znatiželjna pitanja učenika odgovarala je kratko, sve dok im nije dosadilo što im otkriva tako malo informacija.

Onda se pojavio Sampsa. Čitavo je to vrijeme pohađao Lumikkinu školu. Hodao istim hodnicima, sjedio u istim učionicama. Lumikki je znala njegovo ime, ali Sampsa je uvijek bio samo još jedno lice u gomili.

Jednog je dana u kantini Sampsa sjeo kraj Lumikki. Prišao joj je i porazgovarao s njom prije nastave, a poslije ju je otpratio kući skroz do trga u centru. Sve je to učinio kao da se radi o najprirodnijoj stvari na

svijetu. Nije se silom ugurao u njezin život. Svaki put kad bi shvatio da su razgovor priveli kraju, nije ga pokušao produžiti. Nikada se nije uvrijedio ako bi Lumikki ponekad osorno odgovarala na njegova pitanja. Sampsja je samo razgovarao s njom, promatrao je tim druželjubivim i otvorenim pogledom i bio je prisutan, a opet je znao otići prije nego što situacija postane nelagodna.

Svaka njegova radnja poručivala je: »Ne očekujem ništa od tebe. Ničemu se ne nadam. Ništa ne tražim od tebe. Možeš biti svoja. Samo mi je lijepo u tvom društvu. Moje samopoštovanje ne ovisi o tome da mi se nasmiješiš, ali ne bi mi smetalo da to učiniš.«

Lumikki je polako shvatila da se raduje susretima sa Sampsom. Osjetila bi toplinu kad bi on sjeo kraj nje i pogledao je ravno u oči, iskreno i radosno. Počela je osjećati leptiriće u trbuhu kad bi Sampsina ruka okrnula njezinu.

Počeli su se sastajati izvan škole. Odlazili su u duge šetnje, pili su kavu, odlazili na koncerte. Lumikki se osjećala poput pera koje nježni povjetarac nosi prema trenucima i situacijama koje su joj djelovale posve prirodno i ispravno. Držati se za ruku sa Sampsom. Pomalo nespretno, a opet topao prvi poljubac jedne mračne večeri u studenom. Ruka koja joj miluje kosu i leđa prvi put kad je prespavao kod nje. Sampsja je bio strpljiv. Nije pokušao navesti Lumikki na nešto na što nije bila spremna.

I onda je jedne večeri bila spremna. Nije ju ni najmanje iznenadilo to što je tjelesna intimnost sa Sampsom djelovala dobro, sigurno i ispravno, kao i sve ostalo s njime.

Do prosinca su službeno postali par. Lumikki se činilo da je sve onako kako treba biti. Konačno se zaljubila u nekog novog. Preboljela je Blazea i njihov prekid, iako joj je dugo trebalo – više od godinu dana. Blaze je posve nestao iz Lumikkina života u trenutku kad je proces njegove promjene spola iz djevojke u dečka bio u najtežoj fazi. Mislio je da u tom trenu ne može biti ni sa kime, čak ni s voljenom Lumikki. Lumikki nije imala drugog izbora nego prihvatiti Blazeovu odluku, iako je nikada nije u potpunosti shvatila.

Ali sada je Samps bio u njezinoj kuhinji, kuhao kavu, pjevušio i jednostavno tjerao Lumikki da poželi poljubiti svaki njegov kralježak.

To je život. Život je dobar.

Nije čak bilo bitno ni to da je susnježica sada tako jako udarala po prozoru, kao da netko grebe po staklu kako bi ušao unutra.